

A decorative frame with a skull at the top center and a skull and crossed bones at the bottom center. Two skeletons wearing crowns and holding spears stand on either side of the text.

Richard Marš

**BOGINJA
DEMON**

Preveo sa engleskog
Boban Trifunović

OTVORENA KNJIGA
BEOGRAD 2024.

Naslov originala:
Richard Marsh
THE GODDESS: A DEMON

Prevodilac i urednik izdanja:
Dr Boban Trifunović

Translation Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

RIČARD MARŠ

The page is framed by a decorative border of black silhouettes. At the top, a branch with several roses and leaves spans across. On the right side, a vertical branch with roses and a skull at the top runs down. At the bottom, another branch with roses and leaves spans across.

POGLAVLJE I

PRIVIĐENJE U NOĆI

Bio sam siguran da sam Edvina Lorensa video kako čavrlja sa čoporom. Sve mi se javilo dok sam sasvim budan ležao u krevetu. Pitao sam se kako sam mogao da budem takav neopisivi idiot. Zajedno smo večerali u „Trokaderu“, a potom produžili u „Carstvo“. Prostrana muzička sala bila je krcata ljudima, bilo je nesnosno toplo.

„Hajdemo odavde“, predložio je Lorens čim smo ušli.

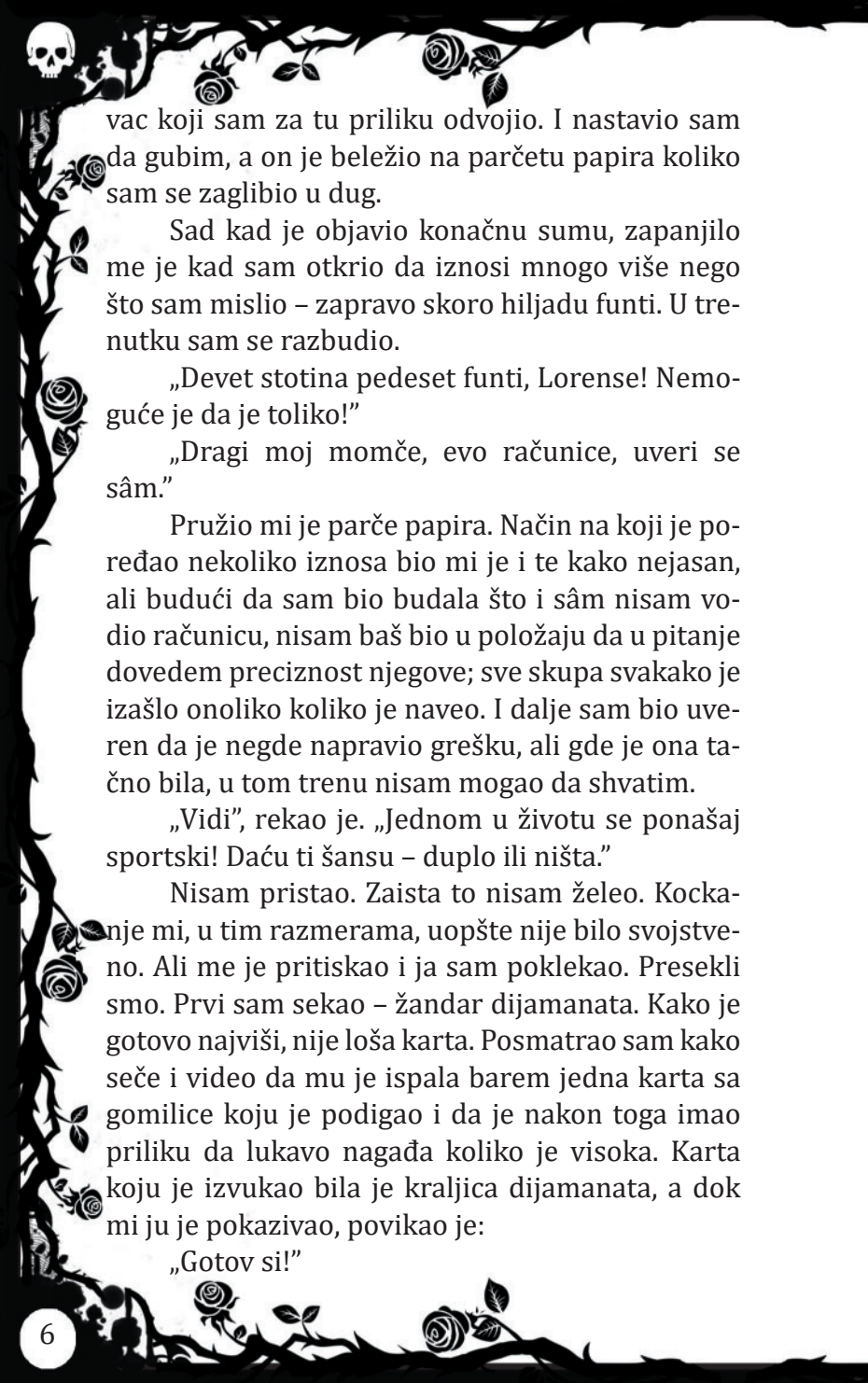
„Ova gužva... u ovoj atmosferi ne treba je čovek trpeti.“ Složih se sa njim. Otišli smo.

„Dođi kod mene na sat vremena“, rekao je.

Obojica smo stanovali u „Carskom imanju“ na istom spratu. Živeo je u broju 64, a ja u 79. Kad izađete iz njegovog stana, produžite kroz hodnik i skrenete za desni ugao, naići ćete na moj stan, druga vrata zdesna. Ušao sam sa njim.

„Šta kažeš da odigramo koju partiju?“, pitao je. „Bolje nego da ne radimo ništa.“

Složio sam se. Odigrali smo koju partiju, isprva u beznačajne uloge. Čovek sam koji se suzdržava. Već sam popio više nego što sam navikao. Ali na njegov predlog sam nastavio da pijem. Podigli smo uloge. Zaista ne znam odakle je predlog došao, ali znam da se nisam usprotivio. Izgubio sam sav no-

vac koji sam za tu priliku odvojio. I nastavio sam da gubim, a on je beležio na parčetu papira koliko sam se zaglibio u dug.

Sad kad je objavio konačnu sumu, zapanjilo me je kad sam otkrio da iznosi mnogo više nego što sam mislio – zapravo skoro hiljadu funti. U trenutku sam se razbudio.

„Devet stotina pedeset funti, Lorensen! Nemoćuće je da je toliko!”

„Dragi moj momče, evo računice, uveri se sâm.”

Pružio mi je parče papira. Način na koji je poređao nekoliko iznosa bio mi je i te kako nejasan, ali budući da sam bio budala što i sâm nisam vodio računicu, nisam baš bio u položaju da u pitanje dovedem preciznost njegove; sve skupa svakako je izašlo onoliko koliko je naveo. I dalje sam bio uveren da je negde napravio grešku, ali gde je ona tačno bila, u tom trenu nisam mogao da shvatim.

„Vidi”, rekao je. „Jednom u životu se ponašaj sportski! Daću ti šansu – duplo ili ništa.”

Nisam pristao. Zaista to nisam želeo. Kockanje mi, u tim razmerama, uopšte nije bilo svojstveno. Ali me je pritiskao i ja sam poklekao. Presekli smo. Prvi sam sekao – žandar dijamanata. Kako je gotovo najviši, nije loša karta. Posmatrao sam kako seče i video da mu je ispala barem jedna karta sa gomilice koju je podigao i da je nakon toga imao priliku da lukavo nagađa koliko je visoka. Karta koju je izvukao bila je kraljica dijamanata, a dok mi ju je pokazivao, povikao je:

„Gotov si!”

„Ali to nije karta koju si isprva izvukao kad si presekao – jedna ti je ispala.”

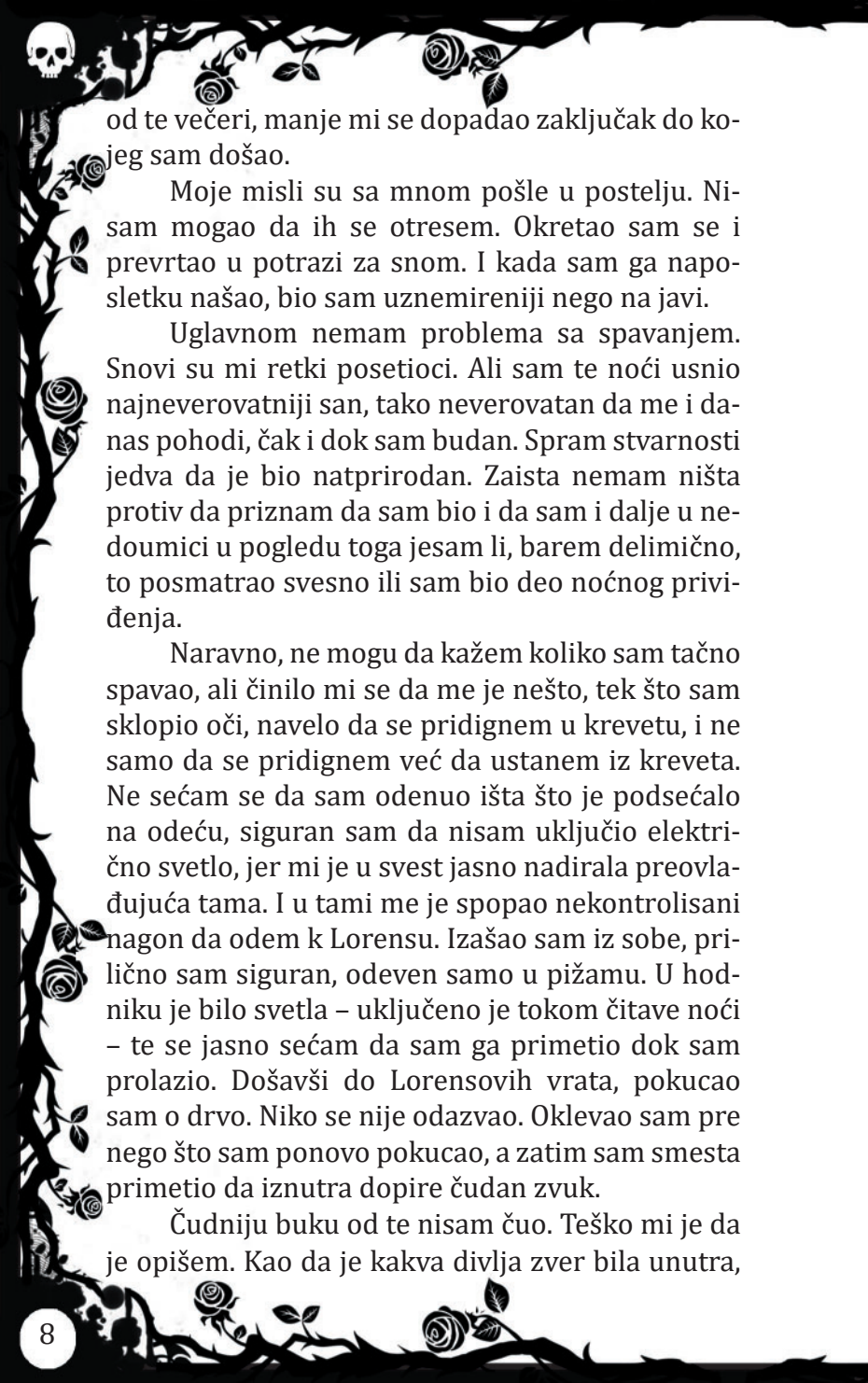
„Jedna mi je ispala? Kako to misliš? Nemam ni najmanju predstavu o tome da sam učinio išta takvo, a čak i da je to tačno, mora da se dogodilo sasvim slučajno. Zašto me tako gledaš? Ne ljuti se jer se ispostavilo da si izgubio.”

Ta insinucija bila je nepotrebna onoliko koliko i neumesna. Nije bilo ni najmanje opasnosti od toga da ću se naljutiti, ali sam bio siguran u ono što sam rekao. Međutim, sasvim je moguće i da je karta slučajno ispala i da nije primetio da se to dogodilo. U svakom slučaju, s obzirom na to da smo bili prilično bliski i da nije bilo povoda da sumnjam da bi učinio nešto nečasno, bilo je nezgodno ustrajati u tome da je varao kada je to otvoreno poricao. Ustao sam sa stolice i priznao poraz.

„Duguješ mi hiljadu i osamsto funti. Žao mi je, Fergusone, više sreće drugi put.”

Doneo sam odluku da sa Edvinom Lorensom više neću igrati karte, makar ne onda kada niko drugi ne igra sa nama.

Po povratku u svoju sobu našao sam se u čuđnom stanju. Sve što se te večeri odigralo zujalo mi je u glavi. Nije se to ticalo isključivo novca. Premda sam prilično daleko od toga da postanem milioner, dve hiljade funti minus sto dvadeset nije suma koja bi se olako mogla baciti. Pitanja su mi odzvanjala u mozgu – da li je čovek kojeg sam smatrao prijateljem, naposletku, bio toliko jadan? Da li je moguće da je svesno udesio cifre u svoju korist i namerno ispustio kartu? Što sam pomnije pratio događaje

A decorative border runs along the top and left sides of the page. It features a black silhouette of a thorny branch with several roses in various stages of bloom. In the top-left corner, a human skull is integrated into the design, partially obscured by the branch and leaves.

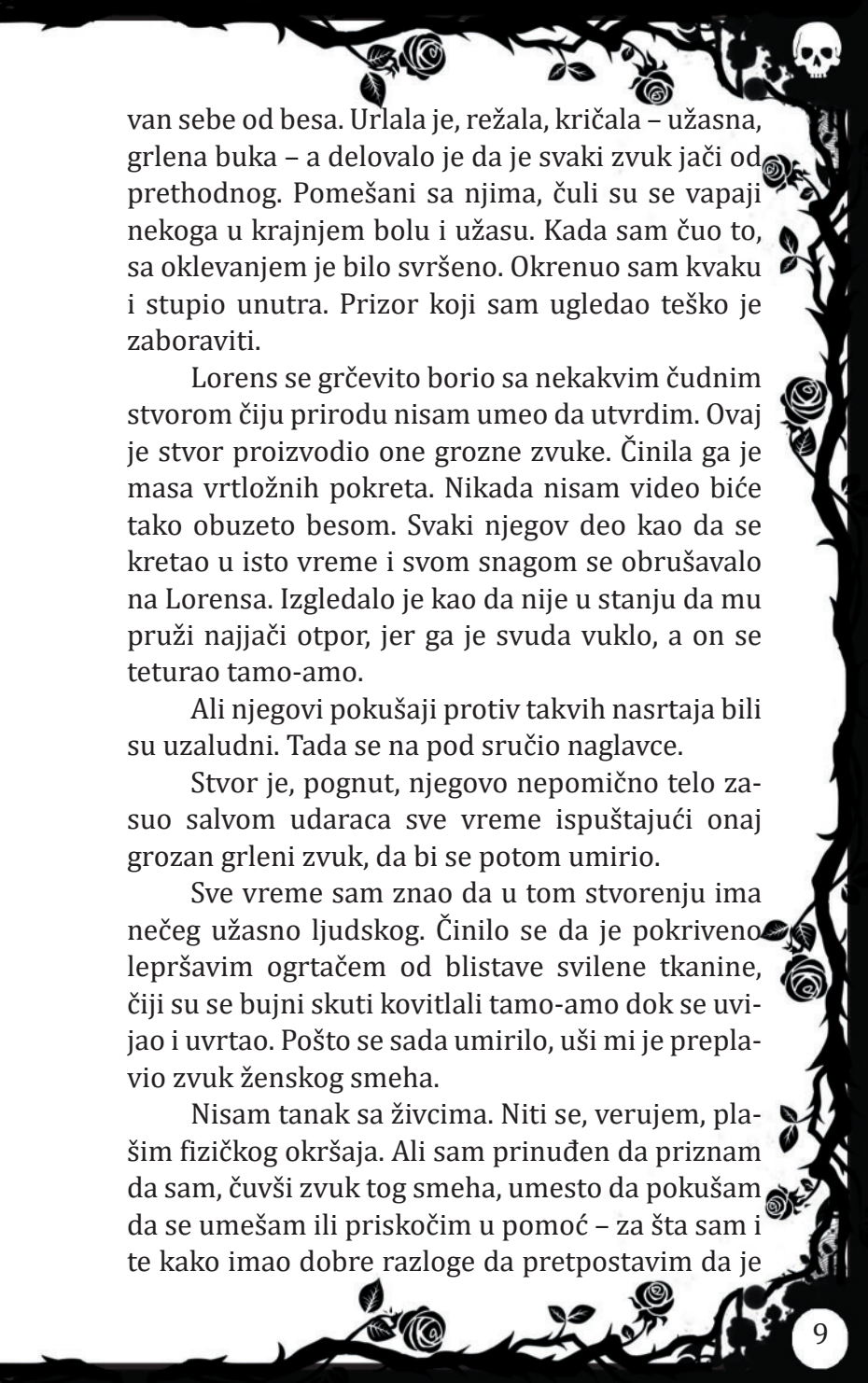
od te večeri, manje mi se dopadao zaključak do kojeg sam došao.

Moje misli su sa mnom pošle u postelju. Nisam mogao da ih se otresem. Okretao sam se i prevrtao u potrazi za snom. I kada sam ga naposletku našao, bio sam uznemireniji nego na javi.

Uglavnom nemam problema sa spavanjem. Snovi su mi retki posetioци. Ali sam te noći usnio najneverovatniji san, tako neverovatan da me i danas pohodi, čak i dok sam budan. Spram stvarnosti jedva da je bio natprirodan. Zaista nemam ništa protiv da priznam da sam bio i da sam i dalje u neodoumici u pogledu toga jesam li, barem delimično, to posmatrao svesno ili sam bio deo noćnog priviđenja.

Naravno, ne mogu da kažem koliko sam tačno spavao, ali činilo mi se da me je nešto, tek što sam sklopio oči, navelo da se pridignem u krevetu, i ne samo da se pridignem već da ustanem iz kreveta. Ne sećam se da sam odenuo išta što je podsećalo na odeću, siguran sam da nisam uključio električno svetlo, jer mi je u svest jasno nadirala preovlađujuća tama. I u tami me je spopao nekontrolisani nagon da odem k Lorensu. Izašao sam iz sobe, prilično sam siguran, odeven samo u pižamu. U hodniku je bilo svetla – uključeno je tokom čitave noći – te se jasno sećam da sam ga primetio dok sam prolazio. Došavši do Lorensovih vrata, pokucao sam o drvo. Niko se nije odazvao. Oklevao sam pre nego što sam ponovo pokucao, a zatim sam smesta primetio da iznutra dopire čudan zvuk.

Čudniju buku od te nisam čuo. Teško mi je da je opišem. Kao da je kakva divlja zver bila unutra,

A decorative border runs along the top, right, and bottom edges of the page. It features black silhouettes of rose bushes with leaves and roses. In the top right corner, a skull is visible, partially obscured by the branches.

van sebe od besa. Urlala je, režala, kričala – užasna, grlena buka – a delovalo je da je svaki zvuk jači od prethodnog. Pomešani sa njima, čuli su se vapaji nekoga u krajnjem bolu i užasu. Kada sam čuo to, sa oklevanjem je bilo svršeno. Okrenuo sam kvaku i stupio unutra. Prizor koji sam ugledao teško je zaboraviti.

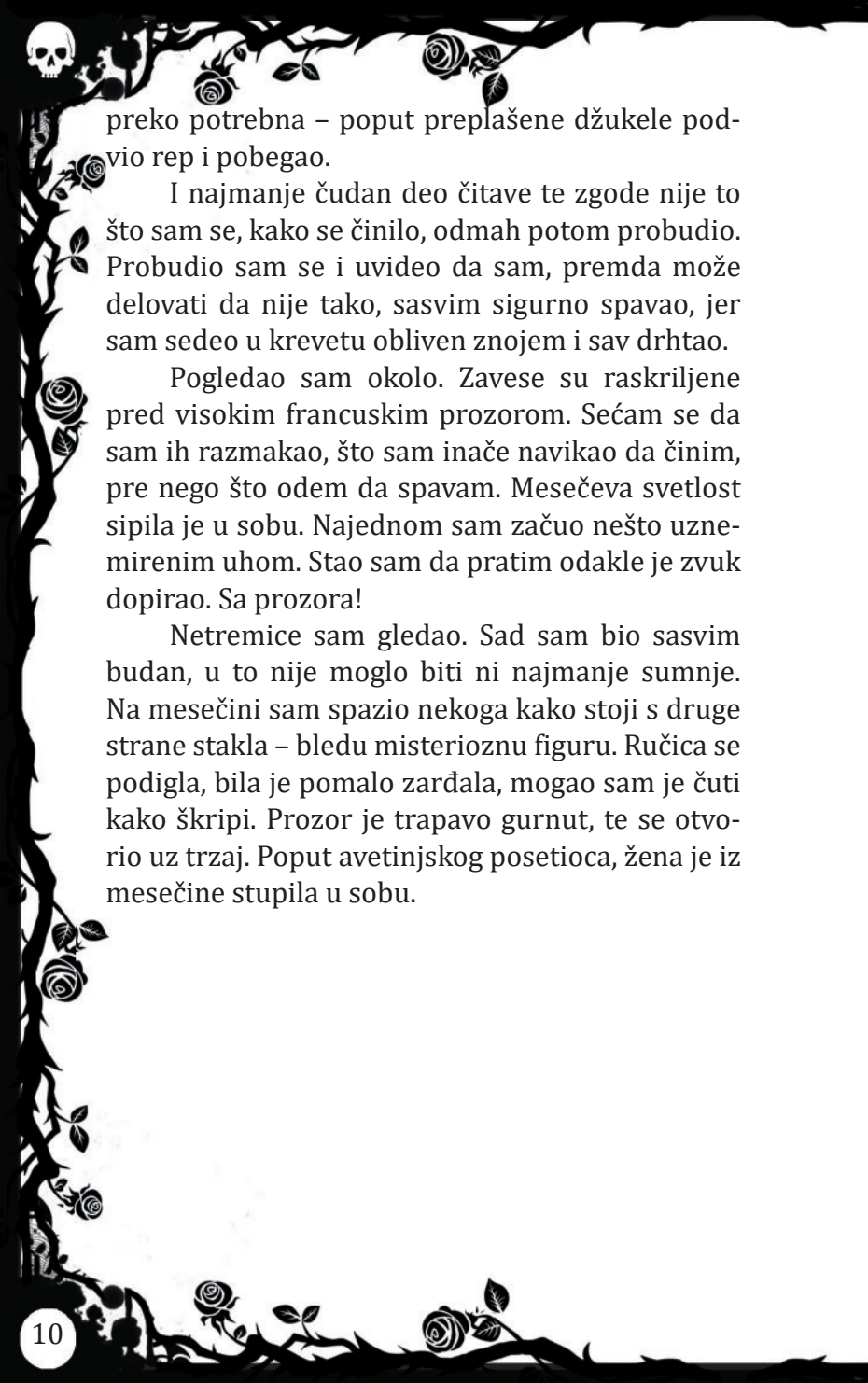
Lorens se grčevito borio sa neakvim čudnim stvorom čiju prirodu nisam umeo da utvrdim. Ovaj je stvor proizvodio one grozne zvuke. Činila ga je masa vrtložnih pokreta. Nikada nisam video biće tako obuzeto besom. Svaki njegov deo kao da se kretao u isto vreme i svom snagom se obrušavalo na Lorensa. Izgledalo je kao da nije u stanju da mu pruži najjači otpor, jer ga je svuda vuklo, a on se teturao tamo-amo.

Ali njegovi pokušaji protiv takvih nasrtaja bili su uzaludni. Tada se na pod sručio naglavce.

Stvor je, pognut, njegovo nepomično telo zasuo salvom udaraca sve vreme ispuštajući onaj grozan grleni zvuk, da bi se potom umirio.

Sve vreme sam znao da u tom stvorenju ima nečeg užasno ljudskog. Činilo se da je pokriveno lepršavim ogrtačem od blistave svilene tkanine, čiji su se bujni skutovi kovitali tamo-amo dok se uvi-jao i uvrtao. Pošto se sada umirilo, uši mi je preplavio zvuk ženskog smeha.

Nisam tanak sa živcima. Niti se, verujem, plašim fizičkog okršaja. Ali sam prinuđen da priznam da sam, čuvši zvuk tog smeha, umesto da pokušam da se umešam ili priskočim u pomoć – za šta sam i te kako imao dobre razloge da pretpostavim da je

A decorative border runs along the top and left sides of the page. It features a black silhouette of a thorny branch with several roses and leaves. In the top-left corner, a skull is integrated into the design.

preko potrebna – poput preplašene džukele pod-
vio rep i pobegao.

I najmanje čudan deo čitave te zgrade nije to što sam se, kako se činilo, odmah potom probudio. Probudio sam se i uvideo da sam, premda može delovati da nije tako, sasvim sigurno spavao, jer sam sedeo u krevetu obliven znojem i sav drhtao.

Pogledao sam okolo. Zavesе su raskriljene pred visokim francuskim prozorom. Sećam se da sam ih razmakao, što sam inače navikao da činim, pre nego što odem da spavam. Mesečeva svetlost sipila je u sobu. Najednom sam začuo nešto uznemirenim uhom. Stao sam da pratim odakle je zvuk dopirao. Sa prozora!

Netremice sam gledao. Sad sam bio sasvim budan, u to nije moglo biti ni najmanje sumnje. Na mesečini sam spazio nekoga kako stoji s druge strane stakla – bledu misterioznu figuru. Ručica se podigla, bila je pomalo zarđala, mogao sam je čuti kako škripi. Prozor je trapavo gurnut, te se otvorio uz trzaj. Poput avetinjskog posetioca, žena je iz mesečine stupila u sobu.